

Neix Tàlion

Aquelles petites fulles verdes romanien quietes. La poca llum que s'esmunyia tímida per entre l'entramat del bosc era la seva única raó. Si podies seure entre elles a la matinada, la senzillesa en moure's i obrir-se al sol podia arribar a emocionar-te...

—Però dubto molt que ningú tingui temps per “perdre” en un bosc. Suposant que un bosc així existeixi. I començo a dubtar que ja ningú s'emocioni per una petita fulla verda.

Això pensava en Francesc mentre mirava una fotografia de la Winona que tapava una esquerdada del sostre. Aquella tarda fou molt ensopida. Tothom de vacances, i ell tot sol...

S'aixecà d'un bot i decidí que no podia continuar d'aquella manera.

Ni un minut més.

No havia de deixar que l'avorriment pogués amb ell. Si feia uns minuts havia estat en un bosc preciós sense sortir de casa, què més podria veure i sentir si s'ho proposava?

Tot! Tan sols imaginant...

Va començar a caminar, envoltat de mobles, quan es va adonar que aquests ja no eren mobles sinó fusta d'arbres, i apareixien flors dels racons, flors que semblaven perles i coralls. A la seva dreta, va veure roses d'un color vermell intens, i al seu davant hi havia violetes del color de les flames, murtres, azalees, espígol i anèmones. Al seu voltant esclatava la bellesa dels narcisos, de les roses, de les fúcsies. El terra sencer estava ple de flors de tots els colors, resplendint intensament, escoltant els sons dels ocells i la remor del riu; I l'oratge arribava ben suau...

Llavors va ser quan ho va sentir per primer cop. Aquell estrany esglai que el feia deturar els pensaments i les accions; i tancar els ulls.

—Què et trobes bé? Francesc Astoret i Olivera!!

—No mama, no és res!

—Nen, Sembles enamorat!

—No!, no és això. Ai! coi! Deixa'm tranquil! És que... no sé !

Constantment es repetien les escenes. A casa amb la mare, al treball amb els clients, a la nit amb els somnis... Ni l'abraçada suau de la seva coixinera el protegia dels esglais freds i càlids, humits i secs com el vent del desert.

Aquella nit, poc temps després del seu aniversari, mentre llegia un llibre sobre un ferrer que vivia a un poblet anomenat Wootom Major, va tornar a percebre aquella sensació. Però aquest cop fou especial. Un so la acompanyava. En Francesc va sacsejar el cap però el so no era dins seu sinó fora.

Lentament es va aixecar del llit. Un petit mareig el va fer trontollar. Mentre es tombava poc a poc cap a la porta de la seva cambra, el so, quasi inaudible en un primer moment, s'anava fent més i més entenedor.

Una barreja de veus i crits, plors i gemecs; una trista lletania amoïnant, però irresistible alhora.

Amb passes tremoloses s'apropà a la porta. El menjador estava fosc. Mentre creuava el llindar de la porta es tapà les orelles. Sentia terror però no podia deixar d'avançar. L'aire es respirava amb dificultat, i carregava dins cada partícula una olor elèctrica que el feia estrany i inquietant.

En mirar la foscor del menjador per centrar el soroll, en Francesc va descobrir, sorprès, una petita llumeta verda sospesa a l'aire. Amb curiositat i precaució alhora s'acostà. No flotava. Era sols efecte de la foscor. La llumeta provenia del gerro que descansava sobre la negra taula de vidre. El gerro verd brillava ara de forma sobrenatural, o al menys de forma incomprendible per als homes...

Amb els ulls oberts com mai, s'anava acostant a la claror. Amb les cames tremoloses, s'agenollà davant la taula. L'olor era ara molt més forta. La llum també. Els crits també. La foscor era abismal. El cor del Francesc no podia controlar els propis batecs. Ni el seu cervell les seves mans.

Abans d'agafar-ho, va sentir clarament que aquelles veu eren precís i auxiliis, socors i ajuts. Sons llastimosos implorant una atenció que ningú semblava poder parar.... Excepte en Francesc.

Amb compte, amb delicadesa, quasi amb un inconscient amor, va agafar el gerro. Va treure amb una mà les poques flors seques que contenia i amb l'altra el va alçar per mirar el seu interior. No semblava que hi contingué cap cosa excepte aigua amb lleixiu per fer durar més les flors. Es va adonar ara que la llumeta abismava dins del gerro, esvaint-se molt lentament, i sortint després pel

coll en forma de fum. Una mistia estranya que envaïa cada reco, tant de la casa com de l'ànima del Francesc.

Fou a les hores quan va mirar de debò al través del gerro i no va veure la foscor distorsionada del menjador a l'altra banda.

Dins seu va trobar Ghandra, però això ell encara no ho sabia.

El menjador s'il·luminà per un moment amb descàrregues de llum verda. Semblava una petita tempesta dins l'habitació que començava a girar amb el Francesc com a vèrtex. S'espantà i es tapà els ulls altre cop. El gerro va quedar per un moment sospès a l'aire, quasi flotant sense les seves mans. Després va caure i, en xocar contra el terra, s'esmicolà en mil cent petits fragments.

Tot va romandre en silenci per un temps indefinit, potser una eternitat...

La foscor del menjador es va trencar quan una mare va encendre el llum.

El silenci, quan va preguntar:

—Francesc, ets tu? Francesc, on ets? On ets?

Però ningú no va contestar.

No hi era.

Només el silenci dels somnis...

—On ets? On ets? Desperta Tàlion!

—Desperta dormilegues! On eres?

—Sí, Desperta que ens has d'explicar un conte!

Caram, quin somni més estrany, algú em cridava per un nom que no és el meu... Be, comencem el relat d'avui.

—No penseu, llobatons, que sempre hem estat un poble com ara ho som. Recordo les històries que m'explicaven els avis del temps que érem una colla de clans errants, perseguits per la por que els humans sentien vers els nostres i afeblides alhora per la nostra pròpia manca d'unitat. No sempre hem estat protegits per aquests boscos que ara m'envolten, no sempre hem estat protegits dels qui ens consideren aberracions, dimonis o, simplement, bèsties. No som un poble rancuniós però tampoc oblidarem amb facilitat la persecució a la que vam ser sotmesos. Perseguits i caçats com animals— Ara, quan contemplo aquests nens asseguts al meu voltant, quan veig l'orgull a la mirada dels pares, quan sento la presència dels avantpassats entre nosaltres, em sento feliç. Tinc por de ser feliç. Perquè he de tenir por d'això? Mira'ls, ja no aguanten més. Esperen amb delit el moment...

—Ens explicaràs un altre cop la història del Pare llop?

—Sí, si us plau!

—Sí, sí, fes-ho!, explica'ns-la!

—Però si ja l'heu de saber de memòria menuts! —els dic.

—No importa! Cada cop és diferent!

—Sí, clar. Cada cop és diferent perquè cada nou cop que la sentiu, heu crescut una miqueta i la percepció de les coses per vosaltres va canviant. Esta bé. D'això es tracta, de que els fills de la lluna recordem el pacte i el transmetem d'uns als altres per no oblidar-ho mai.

La meua veu va canviant; Faig grinyolar amb una tossegüeta suau les cordes i prenc un to greu però dolç alhora. Ells se'n adonen i el silenci es trenca només per la respiració agitada dels infants i el crepitjar de les flames. Els miro tots, un per un, fent més llarga l'espera; la quietud d'aquest indret es va transformant en quelcom quasi sagrat. Els nens s'acosten al foc de flames blavenques buscant, hipnotitzats, la meua mirada. Al darrere, acotxats per les ombres ballarines, els adults jeuen amb els ulls mig aclucats i el cap repenjat sobre les potes del davant, esperant amb delit el moment. I jo em sento feliç. Els fills de la lluna, que és com ens diem, vivim des de fa molts anys a la vall de l'Últim Adéu. Els estreps de les muntanyes del nord ens han proporcionat un lloc a recer de les influències humanes. De mica en mica, el meu poble se n'ha anat estenent cap a les terres gelades de la part més septentrional del continent. Els nostres cossos forts, lleugerament grassos i les pells d'os amb què els cobrim en la nostra forma humana, ens han permès d'adaptar-nos al fred de les neus quasi omnipresents d'aquests llocs. El meu cau és un dels molts que s'estenen per la blanca terra del gel.

Diem cau als nostres poblats, formats per una vintena de construccions rodones, fetes de pedra i amb el sostre cobert de pissarres negres com la nit. A banda i banda del camí principal, les llobateres avancen en espiral fins al bell mig on, sota un cobert de fusta i bruc, l'espai de l'àgora dóna cabuda a tots els habitants en les nits de Totalluna en què, sota la llum de la mare, ens reunim a la vora del foc. Jo els parlo i ells escolten la veu dels avantpassats que es manifesta a cadascun dels meus contes, perquè així mai oblidem els inicis. Un poble que no recorda la seva història, deixa de ser-ho i desapareix esmicolat en tants fragments com individus el formaven.

Miro el meu poble i els dic que aquesta nit m'he d'acomiarar, que he vist el pare blanc a les muntanyes i m'ha dit que el seguís cap al sud, cap a un destí incert del que difícilment tornaré. Els repeteixo el meu llinatge fins arribar al meu nom, Tàlion de Duïr i declaro en veu alta que, com a descendent directe de qui ens va alliberar i va rebre les paraules de la mare ara hauré d'obeir el meu destí.

—Escolteu be, germans. Avui, després de la meva remembrança us lliuraré el meu cadell perquè en tingueu cura i l'ensenyeu tot allò que us he ensenyat. Ell serà el qui un dia narrarà el nostre llinatge i qui, potser, serà cridat per viatjar. Guardeu-lo bé doncs, si jo no torno, ell serà la memòria viva de tot allò que el nostre poble ha viscut en espera de l'acompliment del pacte amb la mare lluna. —i fent la veu forta i poderosa— Ara, un cop més, recordarem com el nostre pare fou alliberat i com la promesa de la nostra terra fou escrita a la pedra blanca —i suavitzant un altre cop el to— Molt per damunt d'on els homes tenen cura del bestiar, on l'herba creix sense peus que la trepitgin ni focs que la cremin, hi ha una terra que no pertany als humans. Allà la vida es defineix amb una sola paraula: supervivència. Supervivència davant els vents glaçats que tallarien a miques la fina pell dels qui viuen a ciutat. Supervivència davant del fred extrem que congela l'alè abans de que la boca l'hagi abandonat. Supervivència als llargs hiverns blancs sense menjar. Supervivència quan has d'amagar-te per no ser caçat.

Aquells qui coneixen els llandars d'aquest reialme, parlen d'un ser. Un animal de enormes proporcions i color blanc que, només de tant en tant, apareix majestuós per entre els cims escarpats i guaita atent la vall i els seus habitants. El seu color blanc destaca per sobre de la neu, que sembla grisa al seu costat, i l'udol amb que es fa anunciar deixa la muntanya en silenci i fa esglaiar als més durs caçadors que, instintivament, agafen l'arma i deixen de respirar mentre xiuxiuegen en veu baixa, quasi com si estiguessin preguntant —Àlbion, deixa'ns marxar.

L'Àlbion parlava sovint amb el més vell del clan. L'ancià era un ser savi i les seves paraules cansades despertaven en el jove somnis de llibertat.

—Ancià, perquè no podem baixar al pla? Veig de vegades el bestiar com remuga indefens mentre nosaltres patim la fam. Ancià, de què tenim por si l'home és feble i els seus gossos no ens poden fer cap mal?

—Àlbion sempre preguntant estàs. Què no ets feliç aquí, com ésser suprem de les terres altes y dels cims nevats?

—Perdoneu-me, ancià. Però veig tanta terra més enllà de les valls! Ens veiem atrapats en una gàbia sense barrots i tot perquè? Podem baixar i parlar amb ells, com feien els nostres avantpassats, en altres temps quan homes i llops compartien fins i tot l'amor. Vos, ho recordeu veritat? Jo ho he sentit això!

—No, Àlbion, jo no ho puc recordar. D'això fa tantes llunes que ni nosaltres ni els homes ho creiem ja. Recordo històries que han anat passant de llop a llop, històries que parlen dels licans, sers que podien compartir els dos nostres móns, parlar les nostres llengües i fer de lligam. Però ja fa molt de temps que van desaparèixer els últims licans. L'home civilitzat els va considerar monstres terribles, bèsties infernals que sorgien amb la Totalluna per fer mal. Els van perseguir i els van assassinar amb blancmetall. Homes civilitzats. Ja!

—Perquè ho dieu això?

—Perquè per ells allunyar-se de la terra i els vents és ser civilitzats. A cas no els veus? Mira com casen més enllà de les seves necessitats! Mira com cremen i tallen els arbres, com deturen els rius amb pantans. Com es creuen els hereus de la Mare i ho proclamen altius ferint-la de mort amb la seva crueltat.

—Però no ho entenc. Les seves possibilitats són enormes, A cas no són ells més llestos i fan estris més complicats? M'agraden les seves Enginyes, la seva força de voluntat. Sobreviuen a l'hivern sense una pell que els escalfi i han après a matar sense córrer ni mossegar!; a distància amb fletxes i

llances mortals. Perquè les nostres lleis ens prohibeixen el contacte? Podríem aprendre'n tant!

—Defuig Àlbion, No pretenguis allò que no pot ser. Si marxés i tornés, pensa que hauràs desobeït la nostra llei. No tindràs cau ni raça. Hauràs de viure sol per sempre més. Si marxés i no tornés, hauràs caigut sota el seu poder. Tenen mil formes d'allunyar-te de la Mare i fer-te oblidar qui ets.

—No ho sé, ancià, no ho se.

Aquella nit, Totalluna lluià tant forta com el seu germà rogenc. Àlbion no descansava. Estava inquiet. Anava i venia, allunyant-se del cau cada cop més; tornant i marxant un altre cop. Fins que, un dels cops, ja no va tornar més. Espantat davallà per la neu. Totalluna el mirava i l'ancià també. Per primer cop va saber què era el fred. Mai a l'esguard dels seus es va preguntar per ell. Ara, sol, el gel feria les seves potes que corrien cada cop més i més. Va perdre de vista els cims i l'ancià el va perdre també.

A la vall, tot era silenci. Només es sentia l'aigua d'un rierol juganer. Va beure. Va veure. L'aigua era fresca, el seu reflex inquiet. De lluny li arribà un so grotesc. Familiar, quasi intel·ligible però alhora tant estrany com trist i cruel. Feria les seves oïdes com un martell. Desagradable, repetitiu, sense sentit ni sentiments S'acostava cada cop més. L'Àlbion so sabia què fer. Per primer cop va sentir la por a la pell. El so era quasi al damunt d'ell. Instintivament es va amagar al darrere d'uns matolls mentre el so es feia més i més fort, més i més. De sobte va canviar el vent. Una olor va envair els seus sentits. Era l'aroma que tants cops li portà l'oratge matiner. Lentament sortí dels matolls. Intrigat, cautelós però segur de si mateix

—Per què fas aquest soroll? Em fereix les oïdes; és molest.

—Fora, bup!, fora, fora, bup! bup!

—No vull fer cap mal, només vull parlar amb tu. Qui ets?

—Fora, bup!, fora, fora, bup! bup!

—Be, ja n'hi ha prou! Que no saps dir res més?

—Fora, bup!, fora, fora, bup! bup!

—Però, tu vius amb els homes, ells poden expressar-se be. Què no t'han ensenyat res més?

El so es repetia un cop i un altre més. Finalment, L'Àlbion, tip d'aquest ser sord, mut i cec, va grunyir molt fluix:

—Molt be, potser ja n'hi ha prou. Prou! Grrrrrr!!! PROU!

—Socors, aing! Aing! Socors, socors, SOCORS!

L'animal marxà corrent en veure els ullals lluents. A tota velocitat, travessà el camp i es dirigí cap a una petita llumeta, com un diminut estel caigut enmig del verd. L'Àlbion el seguí. En silenci i de cara al vent, com només ell ho sap fer. Podria haver-lo atrapat, però no. Perquè?. El sol despuntava quan van arribar a la llar dels humans. Arbres morts travessats, fum sortint de la pedra i un gran espai ple de bestiar. L' Àlbion tenia gana. I va menjar. Al poc, un soroll familiar el va fer aixecar el morro ple de sang. —És la canya que sona i caça!— Va sentir un segon soroll i després el dolor profund que forada la carn i que fa dormir.

Dormir sense somiar.

—D'on creieu que haurà sortit?

—No és mort. Podríem dur-lo a ciutat. Segur que ens el pagaran be. Has vist? És tot blanc...

—Lliguem-lo i posem-lo dins d'una gàbia. Pugem-lo a un carro i portem-ho a ciutat.

L'Àlbion despertà.

—On sóc? Quin és aquest lloc estrany que put a mort i a humanitat? Quin és aquest terra de fusta morta i que signifiquen aquests barrots? Perquè sóc ací?... potser els puc parlar... —Hola! Sóc L'Àlbion, que em podeu explicar...

—Mira mare! El llop blanc borda! Mira quins ullals! De ben segur que se'ns vol menjar!

—He vingut de les muntanyes per conèixer els vostres...

—Mira ara! S'acosta al vidre! Quina por!

—Podríem tornar a estar units, com explicaven els ancians...

—Mare, mare, el llop se'm vol emportar!

—No ploris fill, no veus que està engabiats? No ens pot fer cap mal. Bèstia infernal, tots morts hauríeu d'estar!

—Perquè no escolteu, humans? Perquè no em podeu escoltar?

Va passar un temps difícil de calcular. L'Àlbion, de mica en mica va deixar de parlar. Ningú l'escoltava al cap davall. Cada nit de Totalluna, udolava pregant la Mare que el deixés marxar doncs s'enyorava de la neu i de la terra, de tot allò que va deixar.

Una nit, la llum de la lluna blanca va travessar els gruixuts barrots de la presó de glaç. Les ombres dels barrots tremolaven davant la blanca lluentor que acarona la pell de l' Àlbion, xiuxiuejant, igual que fan aquells qui pregunten, una cançó de bressol.

Dorm petit. Resta ja.
Dorm i descansa jo t'he de vetllar
Dorm fill meu, tanca els ulls
allunya la por que mai t'he de deixar

Dorm petit. Resta ja.
Dorm bé i somia en la llibertat
Dorm fill meu, que amb el sol
Amb rostre d'home el camí cercaràs

terra al mar
terra al mar

Dorm petit
Resta ja.

Resta
ja

A l'endemà, els guardians de la gàbia la van trobar buida. El pany va ser obert per algú doncs cap bèstia hagués pogut obrir aquell pany. Va començar la recerca però mai el van trobar. L'Àlbion va viatjar al nord, a dues cames entre humans i a quatre entre bèsties, fins que va arribar a aquestes terres on ara som, lluny dels homes i esperant que s'acompleixi la promesa de la mare lluna, i trobem la nostra llar.

Ara menuts, cadascú a la seva llobatera! Demà ja no hi seré però us prometo que tornaré per portar-vos a la nostra llar. Viatjaré al sud fins on la terra acaba doncs allà començarà el meu viatge. Dormiu i no deixeu de somiar amb la llibertat.